

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 58, 1 – 3 v., 242, 714, 411

Čtení: Mt 14,13 – 23

Text: Mt 14, 13

Když to Ježíš uslyšel, odplul lodí na pusté místo, aby byl sám; ale zástupy o tom uslyšely a pěšky šly z měst za ním.

I Ježíš chce být někdy sám. Chce se o samotě modlit, jako teď, když právě uslyšel, co se stalo s Janem Křtitelem. Ze ho dal Herodes popravít. Ježíš po této zprávě potřebuje znovu nabrat duchovní sílu, aby pokračoval v nastoupené cestě kříže. Jde k moři a odplouvá lodí na pusté místo. Ale i tady ho nekonečné zástupy lidí dostihnou. Když uviděl ten velký zástup a bylo mu jich líto. I uzdravoval jejich nemocné. Nevyužil ani nabídky učedníků, aby zástupy večer propustil, ať si jdou do vesnic koupit jídlo. A přitom víme, že tak toužil být sám. Ale kam se člověk podívá, všude samí nuzní, ztrápení, chudí a potřební. Ježíš o nich jednou řekl, že takové budeme mít stále kolem sebe. A také čteme o tom, že mu bylo takových lidí líto. V 9. kap. Matouše se píše: „Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“ Ježíšovo pozemské působení mělo také své hranice a svá omezení. Ježíš neuzdravil všechny nemocné a nepomohl všem trpícím. Ale shromáždil kolem sebe učedníky a povolal je, aby dělali to, co on a vlastně ještě mnohem víc. A proto říká učedníkům, jste tady také vy, tak jim dejte jim najíst.

Učedníci ale namítají: „Na to nestačíme. Máme omezené možnosti. Máme tu jen pět chlebů a dvě ryby. Nasytit tolik hladových duší je nad naše síly.“ Ale Ježíš říká, „no tak použijte aspoň to, co zrovna máte u sebe k dispozici a uvidíme. Buďte rádi, že máte aspoň pět chlebů a dvě ryby a buďte za to vděční. Modleme se: Nebeský Otče, děkujeme ti za těch pět chlebů, které tu máme. I za ty dvě ryby. Pravda, není to kdoví co, nejsme McDonald, ale chceme se i o to skromné jídlo podělit. Otče náš, chléb náš vezdejší dej nám dnes. Amen.“ A lámal chleby. To bylo všechno, co dělal. Mezi lidmi je nenosil. To zas dělali jeho učedníci. Však by se taky naběhal! A tak se jen modlil, děkoval a rozdával. A učedníci místo něj chodili a roznášeli všude kolem sebe to, co jim Ježíš dal. A všichni jedli a nasýtli se. Ti učedníci přitom hrají možná důležitější roli, než si sami myslí. Ježíš je ten, skrze koho v tuto chvíli Pán Bůh žehná. Ale aby se to požehnání dostalo skutečně ke všem a aby všichni jedli a nasýtli se, od toho tu jsou právě Ježíšovi učedníci, aby to mezi ty lidi dostali. Kéž bychom i my zažili ten zázrak, že by se Ježíšovo požehnání opravdu dostalo mezi lidi v našem okolí. Hodně záleží právě na všech těch jednotlivých učednících, kteří roznášejí mezi lidmi to málo, co sami od Pána přijali. Přitom stačí, když dáme do Božích služeb ty své omezené schopnosti a chabé síly, které na první pohled vypadají, že jsou naprosto nedostatečné. Ale Ježíš je tu jako ten, kdo žehná a kdo má nepřeborný zdroj života. Ježíš sytí k životu věčnému. A pak jsme tu my všichni, kteří ty své dary, požehnané Ježíšem, roznášíme do okolí.

Bratři a sestry, i my býváme někdy hodně unavení, cítíme se slabí a nedostateční. A také nemůžeme dělat všechno. Ale podívejme se na Ježíše. Ani on nedělal všechno. Jeho tělo mělo stejná omezení jako to naše. On to neměl snadnější než my. Jako křesťané věříme, že Boží Syn byl zároveň pravý člověk jako my. V bibli čteme, že býval velmi unavený. U Jákobovy studny usedl unaven cestou. V loďce na Galilejském jezeře únavou dokonce usnul. Ježíš býval i smutný, jako třeba v Getsemanské zahradě, kde byl smutný až k smrti. Ježíš také brečel. Plakal nad Jeruzalémem. Byl emotivní a podléhal svým citům. Plakal nad Lazarem. Také se ale

dovedl pořádně rozčítit. V chrámě křičel na stánkaře a prodavače. Farizeům nadával do pokrytců. V tom všem Ježíš jednal jako pravý člověk. A já v tom vidím velikost Ježíšovy oběti. Stal se člověkem se vším všudy. Stal se chudým, emotivním, trpícím člověkem. Ale své lidské síly obětoval ve prospěch druhých. Jeho oběť bychom znevážili, kdybychom si mysleli, že jako Boží Syn měl ke službě nějaké lepší předpoklady než my. Velikost Ježíšovy oběti je právě také v tom, že se stal člověkem v doslovném smyslu. To znamená, že měl stejné tělesné síly jaké máme my, měl stejně chatrné zdraví jaké máme my, trpěl stejnými bolestmi jakými trpíme my, ve svém životě musel projevovat stejnou víru nebeskému Otci jako my, a potřeboval se modlit stejně jako my. Někdy si říkáme: „Já přece nejsem Ježíš. Nemůžu být jako Ježíš. Já se přece nemůžu srovnávat s Kristem.“ Ale Ježíš byl jako my. Byl nám ve všem podoben (kromě hříchu – dodává Písmo). Ve svém lidství se přirovnal k nám. Stal jedním z nás a říká: Amen, amen, pravím vám: „Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.“ Jan 14, 12.

Ježíš ve svém životě tak jako my čerpal ze svého niterného vztahu se svým nebeským Otcem a pak šel a konal mocné činy. Ale také byl často unavený a vyčerpaný. A potřeboval odpočívat a znovu načerpat síly. Čerpal ze svého osobního vztahu k Bohu, ze vztahu lásky a důvěry ke svému nebeskému Otci, ze vztahu, jaký prožíval na modlitbách, když byl o samotě. A proto také potřeboval být občas zcela sám.

Není tedy vůbec divu, že poté, co sloužil tomu mnohatisícovému zástupu, toužil být aspoň na chvíli o samotě. Potřeboval se o samotě modlit. A tak hned na to, jakmile lidé po té společné večeři dojedli, přiměl Ježíš učedníky, aby šli k moři, vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh. Pak propustil zástupy a vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl konečně sám. A byl rád. Chtěl být sám! Necítil se opuštěný. Byl se svým nebeským Otcem na modlitbách. To je něco, na co při velkých sborových akcích ani není čas či prostor. Někdy obdivujeme lidi, kteří pořád něco podnikají, a neumějí odpočívat. Ale na jejich službě se to zpravidla projeví negativně.

Milí přátelé, někdy máme i v církvi pocit, že je potřeba, aby se pořád něco dělo. Že duchovně to žije tam, kde se pořád něco děje, organizuje, pořádá, a čím víc lidí pohromadě, tím lépe. Ale může to být i klam. Možná že právě tam, kde se zdánlivě neděje nic, kde je člověk jen sám se svým Bohem, tam se odehrává ten nejintenzivnější, nejživější a ničím nepřehlušený vztah s Pánem. I Ježíš to tak dělal. Konal velká shromáždění, ale také hledal příležitosti, kde by mohl být sám a kdy nic nerozdával, nýbrž jen čerpal. A pak, po takové soukromé chvíli o samotě, jen na modlitbách se svým Otcem, se vrací ke svým učedníkům. A my vzápětí čteme, že je opět plný energie, dokonce tak, že je schopen i kráčet po moři.

Modlitba: *Pane Ježíši, uč nás, abychom uměli jako ty hospodařit se svými silami. Byl jsi pravým člověkem, aby ses nám přiblížil a my se ti mohli podobat. Vždyť právě tehdy jsme nejvíce Božími dětmi, když se přiznáme ke svému pravému lidství. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Modlíme se za tvoji církev, Pane. Za tvoje služebníky, kteří roznášejí evangelium potřebným lidem. Za ty, kdo slouží ve sboru. Prosíme za ty, kteří pracují v jakékoli službě – za ty kdo učí v nedělní škole, za ty kdo uklízí kostel, za varhaníky, za presbytery. Prosíme za lidi, kteří svědčí o tobě tam, kde je jejich místo. Prosíme za ty, kterým jde vše snadno a daří se jim, na co sáhnou i za ty, kterým se v životě nedaří, kteří si připadají neschopní a nešikovní. Modlíme se za mladé lidi, plné elánu a nadšení i za lidi, kteří se už v životě hodně napracovali a cítí, jak jim ubývají síly. Prosíme za ty, kteří se o někoho starají, i za ty, o které se musí starat druzí, za lidi nemocné, nemohoucí a slabé. Pane, těm všem buď posilou a pomocí. Kéž umíme s vděčností přijímat tvůj pokoj a odpočívání. V tobě, Pane, je zdroj života a síly. Amen.*